

RAZGOVOR SA ŽELJKOM MARKIĆ

Razgovarao: Davor Dijanović¹

Dr. Željka Markić hrvatska je liječnica, poduzetnica, novinarka, prevoditeljica i aktivistica u civilnom sektoru. Predsjednica je Udruge „U ime obitelji“ s kojom je 2013. uspješno organizirala referendum za ustavno definiranje braka kao životne zajednice žene i muškarca što je i povod za ovaj razgovor.

Poštovana gospođo Markić, prije sedam godina bili ste spiritus movens inicijative koja je dovela do toga da je brak kao ži-

¹Univ. bacc. rel. int., Marina Getaldića 9, Bjelovar, davor.dijanovic@gmail.com

---

vota zajednica žene i muškarca referendumskim putem ušao u Ustav Republike Hrvatske. Možete li se prisjetiti kako je došlo do rađanja udruge „U ime obitelji“? Koji je bio glavni okidač za organiziranje?

Rekla bih da su bila dva okidača za organiziranje građanske inicijative „U ime obitelji“. Prvi je bio SDP-ov pokušaj nametanja neznanstvenoga, ideološki obojenoga tzv. zdravstvenoga odgoja, de facto u sve škole u Hrvatskoj, a drugi najave SDP-ovih ministara o izjednačavanju braka i istospolne veze. Što se tiče uvođenja spolnoga odgoja u škole, tadašnji ministar obrazovanja, Željko Jovanović, nije poštivao znanstvene, stručne korake za odobravanje programa, preporuke literature za nastavnike sadržavale su, između ostaloga, knjige koje zagovaraju pedofiliju, priručnik LGBT, a teme koje su djeca trebala obrađivati poput pornografije i dr. nisu bile prilagođene niti njihovoj dobi niti preporukama struke o tome kako i u kojim uvjetima s djecom treba razgovarati o spolnosti kako ih se ne bi prerano seksualiziralo.

Uz to, prema priznanju jednoga od glavnih autora „(pre)odgoja“, prof. Aleksandra Štulhofera, za kojega se kasnije pokazalo da je na razne načine povezan sa stranim autorima i „stručnjacima“ koji promiču pedofiliju – najveći dio sadržaja koji se odnosio na modul o spolnosti preuzet je iz britanskoga programa koji je u toj zemlji imao poražavajuće rezultate. Odnosno, dob upuštanja

djece i mladih u spolne odnose u Britaniji nakon godina takve „edukacije“ bila je niža nego u Hrvatskoj te je, posljedično, i broj tinejdžerskih trudnoća bio značajno viši nego u Hrvatskoj koja ima jednu od najnižih stopa tinejdžerskih trudnoća u EU. Protiv uvođenja takvoga „spolnoga odgoja“ kao obveznoga u škole pobunile su se tisuće profesora, roditelja i pokrenut je snažan val otpora. Utemeljeno odbijanje takvoga preodgoja djece od strane velikoga broja roditelja i profesora poduprli su i brojni intelektualci, članovi Akademije, hrvatski biskupi, umjetnici, pedagozi, a Odvjetničko društvo Krešimira Planinića podnijelo za zahtjev Ustavnom sudu za ocjenu ustavnosti. I velik dio tada oporbenih, HDZ-ovih zastupnika, također se suprotstavio takvom nametanju ideologije kroz obrazovni sustav. Program je srušen na Ustavnom sudu i njegova je provedba de facto zaustavljena.

Međutim, taj pokušaj nametanja neznanstvenoga i za djecu štetnoga odgoja svoj djeci u Hrvatskoj, kršeći ustavno pravo roditelja da odlučuju o odgoju svoje djece, sve nas je upozorio na to kako se daleko političari u Hrvatskoj usuđuju ići – ne prezajući od toga da djeci nameće vrijednosti suprotno onima u kojima ih odgajaju njihovi roditelji. Ovaj pokušaj zlorabe obrazovnoga sustava za nametanje liberalne ideologije sve je podsjetio na vrijeme komunizma kad je partija kroz škole „odgajala“ djecu podučavajući ih lažima i prisiljavajući ih da usvajaju laži. Osobno me je ta situacija ponukala na veće uključivanje u civilno druš-

tvo. Temeljito sam proučila program, preporuke literature, znanstvene podatke, kao liječnica i ranije sam pratila teme vezane uz to područje. U to su vrijeme četiri naša sina bila u osnovnoj i srednjoj školi i ideja da moraju u školi slušati neznanstvene nebuloze po nalogu politike, dvadeset godina nakon pada totalitarnoga režima, stvarno je zapanjila i supruga i mene. Isto tako, kao majku me stvarno užasnula ideja da neka druga djeca, čiji roditelji možda nisu liječnici kao moj suprug i ja, ili koji pod teretom posla i obveza ne će znati kako im djecu „preodgajaju“ u instituciji kojoj inače vjeruju, budu izložena takvim osiromašujućim i neistinitim pogledom na spolnost i ljubav.

U cijelom tom programu o spolnosti nigdje se nije spominjala niti riječ ljubav, niti brak i obitelj. Rekla bih da nam je taj politički, SDP-ov pokušaj nametanja takvoga ideološki obojenoga spalnoga odgoja svoj djeci te ignoriranje prava i mišljenja roditelja i struke jasno pokazao što je politika, vlast sve spremna napraviti, odnosno da niti poštuju građane, niti drže do demokratskih normi. To je bio prvi okidač za referendum, a drugi je bio da je početkom 2013. više ministara u Milanovićevoj vladi, ničim izazvano, počelo u medijima izjavljivati (od tadašnjega ministra branitelja Matića – koji danas u Europskom parlamentu gorljivo promiče LGBT i feminističku agendu – do danas umirovljene Vesne Pusić) kako nije važno odgajaju li dijete otac i majka, odnosno muškarac i žena ili dva muškarca ili dvije žene. Uz to smo

vidjeli kako se izjednačavanje homoseksualne veze i udomljavanja i posvajanja djece, surogatstvo, bezobzirno nameće u Francuskoj i drugim europskim državama. Odlučili smo biti proaktivni i našim političarima dati priliku da čuju što građani misle o ideji izjednačavanja braka i homoseksualne veze te posvajanja djece od homoseksualnih parova.

Ostalo je povijest – okupili smo velik broj udruga, pokreta, pojedinaца, odlične pravne stručnjake, zatražili i dobili potporu gotovo svih vjerskih zajednica u RH – Katoličke Crkve, Pravoslavne Crkve, islamske zajednice, većine protestantskih crkvi, brojnih znanstvenika. Uz uključivanje više od 6000 volontera prikupili smo u samo dva tjedna više od 700 000 valjanih potpisa građana. Dakle, oko 20 % građana dalo je svoj potpis u samo dva tjedna u ozračju medijskih napada i fizičkih napada na štandove i volontere GI „U ime obitelji“. Sam referendum održan je u vrlo teškom, nedemokratskom ozračju 1. prosinca 2013., uz stalne napade političara iz Vlade Zorana Milanovića i medija. A predsjednik Josipović je na sam dan referenduma s naslovnice Jutarnjega poručio da će on glasati PROTIV, suprotno preporukama Venecijanske komisije i demokratske prakse.

Prije referenduma, kroz mjesec dana kampanje bili smo izloženi takvoj medijskoj propagandi kakvu neovisna Hrvatska do tada nije vidjela. Objavljivali su laži o meni i drugim članovima inicijative, HRT je kao javna televizija funkcionirao kao produžena

ruka politike, a naše su analize nakon referenduma pokazale da je oko 90 posto medijskih objava kroz tih mjesec dana „kampa-nje“ bilo protiv referenduma. Na referendumu je pak gotovo 70 % birača glasalo za ustavnu zaštitu braka te je brak kao zajednica žene i muškarca postao ustavna vrijednost u Hrvatskoj. Svidalo se to nekome ili ne. Unatoč svim pritiscima, objedama, lažima, prijetnjama, demoniziranju, zastrašivanju koje su širili gotovo svi mediji. I danas osjećam ponos što pripadam ovom narodu koji se zna izboriti za svoje vrijednosti u ključnim trenucima.

Je li kasnije doneseni Zakon o životnom partnerstvu, po Vama, u određenom smislu protuustavno degradirao instituciju braka?

Naravno. Jedan od ciljeva bio je svima nama, svim građanima uključenima u ovaj građanski, demokratski proces poslati poruku da se građanski aktivizam, zalaganje za bolje društvo, angažman, trud, organiziranje i borba protiv nepravednih rješenja – ne isplati. A to nije tako. Svaka borba za dobro se isplati. Svako zalaganje za dobro prvo mijenja nas same na bolje, a onda i sve oko nas.

U demokratskom bi društvu civilizirani premijer i predsjednik, Milanović i Josipović, nakon referenduma dali ostavke. Oni su navijali zloupotrebljavajući državne institucije za jedan ishod

referenduma, a građani su odlučili drukčije. Ali, oni su u totalitarnoj maniri nastavili omalovažavati referendum i građane, koristiti medije za huškanje na mene osobno, kao i na sve nositelje građanske inicijative. Činjenica da je SDP iskoristio svoju većinu u Saboru da samo šest mjeseci nakon jasno izrečene volje građana na referendumu, na najdemokratskiji način, na način na koji se odlučivalo o hrvatskoj neovisnosti i ulasku Hrvatske u EU nametne zakon o partnerstvu homoseksualaca najbolje ilustrira koliko je u Hrvatskoj sužen – bio i jest – prostor demokracije. I opet, tim zakonom nije dopušteno ni udomljavanje ni posvajanje djece i kad su ga donosili, većina SDP-ovaca tumačila je da im to niti nije cilj – iako, naravno, jest. Cilj ovoga nasilnoga mijenjanja kulture jest prisiliti sve koji se ne slažu s izjednačavanjem istospolne veze i braka da ušute i prestanu javno, u društvu, iznositi svoj stav i zalagati se za svoje vrijednosti. Radi se o diktaturi relativizma čije se ružno lice sve jasnije vidi.

Ove je godine istospolni par prvi put udomio djecu, a traži se i mogućnost posvajanja. Kako gledate na ovu problematiku?

Prvi je problem što se djecu koja nemaju ni mamu ni tatu, ni djeda, baku ili pak ni stričeve ili tete da ih štite i odgajaju – država, kojoj su povjereni, stavlja u, najblaže rečeno, eksperimentalne uvjete. Država je dužna brinuti o najboljem interesu djece koja

su joj povjerena i sigurno je da je za tu djecu, koja su raznim teškim životnim putovima odvojena od svojih bioloških roditelja, najbolje da odrastaju uz brigu i ljubav muškarca i žene. I ne, nije svejedno hoćemo li dvoje djece povjerene na skrb državi dati kao da su igračke dvojici homoseksualaca ili će odrastati uz oca i majku. Zdrav razum i brojna istraživanja potvrđuju da djeca koja odrastaju u homoseksualnim vezama i zajednicama imaju lošije ishode u životu nego ona koju podižu otac i majka, muškarac i žena. Tata i mama imaju različite uloge u životu i odgoju djeteta i namjerno oduzimanje ili oca ili majke djetetu od strane države stvarno je jezivo.

Nedavno su izneseni podatci da u Hrvatskoj postoji oko 450 djece koja se mogu dati na posvajanje, ali su još u institucijama ili kod udomitelja jer sud nije oduzeo roditeljsko pravo roditeljima koji su ih napustili ili iz nekog drugog razloga. A na svako dijete koje se može posvojiti u Hrvatskoj dolazi šest bračnih parova koji čekaju na njega. Drugi je problem što je ovaj teror koji je proveo Plenković s pomoću medija koje financira i Ustavno suda koji je potvrdio da je zakon o udomljavanju u skladu s Ustavom, ali djecu se ipak mora dati na udomljavanje homoseksualnom paru – potpuno u funkciji LGBT agende i Plenkovićevoga dodvoravanja Europskoj komisiji, najvjerojatnije zbog njegove buduće karijere u Bruxellesu. Cijenu za to plaćaju djeca i svi oni socijalni radnici, suci, psiholozi, pedagozi, voditelji agencija koji

će suprotno svojem uvjerenju o najboljem interesu djeteta – a oni su zadnja linija obrane djece povjerene na skrb državi – tu djecu morati davati i homoseksualnim parovima.

Stvarno je tužno gledati na što je Plenković sveo HDZ, stranku koja je 2013., dok je on bio njezin zastupnik u EU parlamentu, dala potporu referendumu o braku. Kad smo razgovarali o referendumu, dotaknula sam se pokušaja tadašnjega SDP-ovoga ministra obrazovanja, Jovanovića da 2012. uvede nestručan i ideološki spolni odgoj u sve škole u Hrvatskoj. Da mi kao roditelji, učitelji, profesori i mnogi drugi to nismo zaustavili – i danas bi – kad se malo tko više i sjeća tko je Željko Jovanović – djeca u osnovnoj školi učila o „dodirivanju“ i pornografiji kao dijelu kurikula, a u srednjoj o seksu bez da se spominju ljubav i brak. I danas bi, osam godina kasnije, djeca trpjela posljedice Jovanovićevoga nametanja ideologije kroz obrazovni sustav. To vrijedi i za Plenkovića. Za nekoliko će se godina malo tko sjećati tko je on, a djeca koju je iskoristio za izgradnju svoje karijere u EK, koja ovisi o ljudima koji promiču LGBT agendu, i dalje će stradati – odrastajući bez modela muškarca i žene, oca i majke. Naravno, ako se ovakvo stanje stvari ne promijeni. A i ja i „U ime obitelji“ će se nastaviti zalagati u tom smjeru.

Ako me pamćenje dobro služi, svojedobno ste u jednom medijskom istupu govorili kako ste, iako ste majka četvero djece,

---

htjeli i posvojiti dijete, ali Vam je to bilo odbijeno. Koji su bili razlozi odbijanja?

Da, moj suprug i ja imamo četvero djece i željeli smo posvojiti još jedno dijete. Tako smo na početku 2009., kad su naši sinovi imali 7, 10, 13 i 14 godina, predali zahtjev da se u našoj obitelji provede postupak provjere naše adekvatnosti kao posvojitelja. U svojoj smo zamolbi Centru za socijalnu skrb naveli da smo spremni posvojiti jedno ili više djece, odnosno da smo spremni posvojiti blizance, odnosno braću ili sestre. Prošli smo postupak procjene, dobili akreditaciju za posvojitelje, no, nažalost, nismo uspjeli dobiti dijete. Baš kao i tisuće drugih parova koji čeznu za posvajanjem djeteta, imaju uvjete pružiti dom i ljubav, ali se za njih ni Plenković ni njegovi suci Ustavnoga suda, kao ni mediji nisu založili, čak ni poštenom medijskom kampanjom. Ja inače imam iskustvo posvajanja djece kao autentično iskustvo ljubavi, jer je jedan od moje braće posvojen. Zato mi je toliko žalosno vidjeti da se toliko malo čini za promicanje udomljavanja i posvajanja djece, ubrzavanje sudskih postupaka za oduzimanje roditeljstva onim roditeljima koji su svoju djecu dragovoljno predali na brigu državi ili onih kojima su djeca oduzeta jer se o njima ne brinu... Poznajem divne parove koji su spremni posvojiti i više djece i bolesno dijete, ali opet ne dolaze na red.

Čini se da je danas na Zapadu prisutna određena kriza obitelji kao temeljne jedinice društva. Koliko je ta kriza posljedica sustavnih napada na obitelj kao instituciju?

Brak i obitelj su temelj svakoga društva, jer su kolijevka, izvor novih naraštaja. I to je smisao interesa države za brak i obitelj. Devedeset i devet posto muškaraca i žena ulazi u brak kako bi zasnovali obitelj, imali djecu. Sva istraživanja potvrđuju da je upravo brak koji se temelji na međusobnoj ljubavi, poštovanju i vjernosti muža i žene obznanjen pred obitelji i prijateljima te društvenom zajednicom – najsigurnija, najpoticajnija, najbolja sredina za podizanje djece i rast muškarca i žene u međusobnoj ljubavi. Ako nema sumnje da je upravo zajednica braka od svih koje moderni čovjek poznaje najbolja za održavanje i trajanje ljubavi i podizanje djece, zašto ju se toliko napada? Zašto nam mediji i vlade poručuju da je brak super za homoseksualce, a bez veze, formalnost za heteroseksualce?

Da, za mene, vas, nas kao pojedince brak i obitelj predstavljaju najvažniji životni projekt, ljubav, brigu, djecu, velikodušnost, vjernost, radost, mjesto gdje me vole i prihvaćaju kakva jesam, priliku za rast, potporu... Mnogo toga divnoga... Za državu, brak i obitelj su, kad su onakvi kakvi trebaju biti, najsigurniji i najjeftiniji način podizanja zadovoljnih, stabilnih, dobro odgojenih generacija muškaraca i žena koji će svojim talentima i

sposobnostima doprinosti svojem narodu i državi. Ovo je jako pojednostavljeno, ali je tako. Interes države su djeca, ljudi, najveća vrijednost svake zajednice i društva. Pa i najveća ekonomska snaga. One države koje se brinu za budućnost ulažu u obitelji, potiču mlade parove da stupe u brak kvalitetnim ekonomskim mjerama, potiču ljude koji to žele da imaju djecu. One koje se ne brinu za budućnost bave se glupostima. Uključena sam u više projekata u kojima radim s mladim parovima i obiteljima i to mi stalno puni baterije. Divno je vidjeti te mlade ljude kako rastu i sazrijevaju upravo kroz supružničke i roditeljske zadaće koje su pred sebe stavili. Obitelj je, kad je onakva kakva treba biti, izvor ljubavi, snage i potpore za pojedinca – i zato će ju jedni uvijek podupirati, a drugi uvijek napadati.

Je li i rodna ideologija dio kultur-marksističke kulturne revolucije koja ide izravno protiv tradicionalne obitelji? Je li prema Vašem mišljenju i Istanbulska konvencija dio te strategije? Ne vidimo da se nasilje nad ženama imalo smanjilo...

Sigurno je da je Istanbulska konvencija dio iste strategije namećanja lijevo-liberalne ideologije zlouporabom medija, političkih institucija i sudova. Gramsci je to nazvao uspostavljanjem kulturne hegemonije. Na isti se način nameće izjednačavanje homoseksualne veze i braka, prekid života nerođenoga djeteta kao

„pravo“ žene na vlastito tijelo ili konstrukt „roda“ kojim se tvrdi da spol nije biološki određen. I razvoj situacije nije obećavajući za demokraciju jer sve što lijevo-liberalni lobiji ne mogu postići demokratskim putem, dakle uvjeravanjem svojih sugrađana ili birača da je nešto za njih korisno i dobro, oni u nedostatku argumenata pokušavaju ostvariti proklamiranjem „istine“ koju nitko ne smije propitivati, medijskim demoniziranjem i blaćenjem nestomišljenika u jednoj novoj suradnji političara, lobista i medija. U tome ima toliko zadržanosti i sličnosti totalitarnim režimima kojih se još živo sjećamo – nacional-socijalizma i komunizma – da oni napadaju i one koji inače dijele njihove stavove – ako im se ne priklanjaju 100 %. Tako je to novo jednonumlje kao metu napada označilo J. K. Rowling, inače autoricu Harryja Pottera, koja je podržala ženu koja je zbog toga što je izjavila da je spol osobe biološki određen – ostala bez posla. Rowling je temeljito proučila pitanje promjene spola, osobito kod djece i mladih, te se tome javno suprotstavila. Od tada je, već mjesecima, izložena optužbama da je homofob, mrzitelj, a jedna od udruga koja joj je dodijelila nagradu za zalaganje za ljudska prava – ogradila se od nje. Nije pomoglo niti to što je Rowling godinama donirala gay udrugama i što je poznata po svojem feminizmu. Nije prihvatila jednu od dogmi kulturne revolucije – i svrstana je u neprijatelje. Baš kao i svaki totalitarizam, pokušaji uspostavljanja lijevo-liberalne vlasti traže potpunu poslušnost i ne dopuštaju ni slobodu

misli ni slobodu govora. Zato je i naše zalaganje za promicanje braka, prava djeteta da ga podižu otac i majka, muškarac i žena, za promjenu izbornoga sustava radi veće odgovornosti političara biračima, borba protiv korupcije, za neradnu nedjelju i drugo – najuže povezano s borbom za temeljna ljudska prava i slobode.

U Hrvatskoj i općenito na Zapadu danas smo svjedoci pogubnih demografskih trendova. Koliko su ti trendovi povezani s napadima na obitelj? Vidite li u toj krizi i jednu refleksiju dekristijanizacije Zapada?

Negativni demografski trendovi sigurno su dijelom posljedica stvaranja lažnoga dojma, uglavnom kroz medije, da je sreća samo u materijalnom, da super žive i uživaju oni koji nemaju djecu i prikazivanja obitelji i braka gotovo isključivo u negativnom kontekstu. Kad ste zadnji put u mainstreamu čuli da je divno imati djecu, da istraživanja pokazuju da žene kad izađu iz generativne dobi, dakle kad više ne mogu imati djece, u prosjeku žale što nisu imale barem još jedno dijete, bez obzira na to koliko imaju djece? Ili da je divno udati se i graditi zajednički životni projekt s muškarcem ili ženom svojega života? Taj negativni društveni kontekst sigurno utječe na jedan dio ljudi i mnogi se od njih, kad dođu u stariju dob, osjećaju prevareno, usamljeno i kao da su život uložili u pogrješne stvari. To je ono što je najgore

u cijeloj toj lažnoj priči koja se danas prodaje. Ni brak ni obitelj ni bilo koji ljudski odnos ne funkcionira sam od sebe – treba tu žrtve, ljubavi i truda. No ako se u išta isplati uložiti trud, onda su to ljudi koji su nam dani na našem životnom putu. Pitate za dekristijanizaciju Zapada – sigurno je da gubitak kulture koja čovjekov život stavlja u perspektivu vječnoga života doprinosi pesimizmu, depresiji i osjećaju besmisla.

Poznati svjetski psihijatar Viktor Frankl, utemeljitelj logoterapije, još je prije 40 godina precizno dijagnosticirao da je osjećaj „egzistencijalnoga vakuuma“, praznine, besmisla, ono što muči sve više ljudi na Zapadu. Isto tako, stavljanje čovjekovoga života u perspektivu vječnosti u kojoj svako dobro djelo, ljubav, žrtva – zauvijek sačuvana – doprinosi pesimizmu, nadi i spremnosti na to da se kreće ispočetka. Moj optimizam jačaju tolike divne mlade obitelji, toliko mladih žena koje razumiju da će imati vremena kroz život baviti se svojom profesijom, a da za dobivanje djece mi žene imamo vremenski ograničen dio života... Divno je gledati te mlade muškarce koji se požrtvovno brinu o svojim obiteljima i ne boje se preuzeti odgovornost. I sretni su. Iako mijenjaju pelesne, naporno rade, slabo noću spavaju, osjećaju da se to što rade – isplati. I ja to mogu samo potvrditi. Ne samo da se isplati svaka žrtva, trud i ljubav uloženi u djecu i obitelj – već i usrećuje.

Kako gledate na potrebu zakonskoga definiranja pobačaja? Trebali pobačaj biti zabranjen?

Znanost bez ikakve sumnje potvrđuje da život svakog čovjeka započinje začecem, dakle da je dijete koje žena nosi u svojem trbuhu kad je trudna jedinstveno i neponovljivo biće, njezin sin ili kći. Svatko je od nas došao na svijet na isti način, prolazeći iste faze razvoja prije rođenja i nakon rođenja. I glavni preduvjet našega razvoja u ono što smo danas jest poštivanje našega prava na život. Mi danas živimo u demokraciji i svi nosimo zasluge za dobre zakone i odgovornost za loše. Pravedno je i dobro da zakoni štite život svakog čovjeka – od začeca do prirodne smrti. I da istodobno osiguravaju društvenu, ekonomsku i svaku drugu potporu ženi, majci toga djeteta. Plenković u sad već pet godina svoje vlasti nije napravio ništa kako bi povećao zaštitu života nerođenoga djeteta i njegove majke. A ima toliko toga što se može odmah napraviti – uvesti obvezno savjetovanje svake trudnice, osiguravanje da svaka trudnica vidi ultrazvučnu snimku svojega djeteta i čuje otkucaje srca svojega sina ili kćeri, osigurati financijsku potporu i mogućnost ubrzavanja procesa davanja djeteta na posvajanje, kampanje kroz koje se tumači kad život započinje te se predivne slike nerođenoga djeteta pokazuju ljudima... Da, naravno da život onih najranjivijih među nama treba štititi i zakonom. Nadam se da će se to što prije dogoditi. Činjenica da

zakon u Hrvatskoj dopušta pobačaj teret je na leđima svih nas, cijeloga našega društva.

Koji su budući planovi udruge „U ime obitelji“? Pripremate li neke nove inicijative?

Da, puno toga radimo i pripremamo. Imamo više aktivnosti vezanih uz Plenkovićevu i HDZ-ovu sramotu – nasilno dodjeljivanje djece na udomljavanje homoseksualnom paru. Ne odustajemo od zalaganja za promjenu izbornoga sustava – mislim da je danas, sa SDSS-om kao jezičcem na vagi Plenkovićeve vlade, jasno koliko je ta promjena nužna, radimo na promociji neradne nedjelje, organizaciji „Hoda za život“ u svake godine većem broju gradova, borbi protiv korupcije kroz razotkrivanje brojnih zlouporaba vlasti... Mnogo toga. Stalno imamo pune ruke posla.

Obitelj Mihekovec (privatna arhiva)